

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie z powództwa J. B. przeciwko (...)Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 5.976,61 zł w pkt 1 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.973,31 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 października 2014 roku do dnia zapłaty, w pkt 2 – oddalił powództwo w pozostałej części, w pkt 3 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.195,88 zł oraz w pkt 4 – nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 13 zł tytułem nieuiszczonej opłaty stosunkowej od rozszerzonej części powództwa, sygn. akt V GC 1583/14 (wyrok k. 127).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt 1 wyroku co do kwoty 1.094,39 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty 4.634,54 zł za okres od dnia 16 grudnia 2012 roku do dnia 9 października 2014 roku oraz w zakresie punktu 3 wyroku.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności naruszenie przepisu:

- art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny dowodów, przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie nieprawidłowych i niewynikających z tego materiału lub sprzecznych z materiałem dowodowym,

- art. 100 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c., a także art. 361 § 1 i 2 k.c., art. 805 k.c. i art. 822 k.c. poprzez ich błędną interpretację pozostającą w sprzeczności z ustalonym stanem faktycznym sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że powód udowodnił swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości.

Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj.

w zakresie punktów 1 i 3 wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 1.094,39 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty 4.634,54 zł za okres od dnia 16 grudnia 2012 roku do dnia 9 października 2014 roku oraz zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów postępowania za I instancję według norm przepisanych, tj. art. 100 k.p.c. ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Jednocześnie pozwany wniósł o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (apelacja k. 144-148).

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym (odpowiedź na apelację k. 156-157).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy podzielił zarzuty pozwanego dotyczące nieprawidłowego uwzględnienia przez Sąd Rejonowy powództwa w zakresie skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od kwoty 4.634,54 zł za okres od dnia 16 grudnia 2012 roku do dnia 9 października 2014 roku.

W rozpoznawanej sprawie poszkodowana zgłosiła szkodę w postaci uszkodzenia samochodu w dniu 15 listopada 2012 roku. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany ubezpieczyciel decyzją z dnia 30 listopada 2012 roku przyznał poszkodowanej kwotę 5.434,73 zł, którą wypłacił w dniu 4 grudnia 2012 roku. Po dokonaniu cesji na rzecz powoda, w dniu 22 września 2014 roku sporządzona została kalkulacja naprawy, z której wynikało, że koszty

naprawy przewyższyły kwotę wypłaconego odszkodowania i wynosiły 10.069,27 zł. Na podstawie tej kalkulacji powód w dniu 24 września 2014 roku skierował do pozwanego ubezpieczyciela wezwanie do zapłaty kwoty 4.634,54 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty z terminem 3 dni na spełnienie świadczenia. Pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty w dniu 29 września 2014 roku, jak przyznał w toku postępowania sądowego. Następnie w dniu 9 października 2014 roku powód wystąpił z pozwem o zapłatę kwoty 5.732,23 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu obejmującej kwotę 4.634,54 zł z tytułu uzupełniającego odszkodowania oraz kwotę 1.097,69 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty 4.634,54 zł za okres od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia 9 października 2014 roku, tj. do dnia wniesienia pozwu.

Podkreślenia wymaga, że w okresie między wypłatą odszkodowania przez ubezpieczyciela w dniu 4 grudnia 2012 roku a doręczeniem wezwania do zapłaty, które nastąpiło w dniu 29 września 2014 roku, decyzja o wypłacie odszkodowania w pierwotnej wysokości 5.434,73 zł nie była kwestionowana zarówno przez poszkodowaną, jak i przez powoda po dokonaniu na jego rzecz cesji. Skoro powód dopiero w piśmie z dnia 24 września 2014 roku, otrzymanym przez pozwanego w dniu 29 września 2014 roku, przekazał wycenę, z której wywiódł swoje żądanie zapłaty uzupełniającego odszkodowania, nie można uznać, żeby pozwany ubezpieczyciel do tego dnia pozostawał w opóźnieniu, bowiem zasadnie mógł przypuszczać, że zgłoszone roszczenie zaspokoił w pełni.

W tym stanie rzeczy odsetki za opóźnienie od uzupełniającej części roszczenia mogą być zasądzone dopiero od zaistnienia stanu opóźnienia, który następuje z upływem terminów wskazanych w art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392).

Świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są terminowe. Jednakże zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych „jego decyzją”, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swego roszczenia. Ciążący na ubezpieczycielu terminowy obowiązek świadczenia zależy od spełnienia dodatkowych przesłanek zależnych od współdziałania poszkodowanego oraz obiektywnych możliwości ustalenia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności. Istota zobowiązania z ubezpieczenia majątkowego wymaga współdziałania wierzyciela (ubezpieczonego lub innej osoby uprawnionej do otrzymania świadczenia, co wynika choćby z ogólnej cechy zobowiązań sformułowanej w art. 354 § 2 k.c. W myśl powyższego jeżeli poszkodowany nie określi wysokości roszczenia, a zakład ubezpieczeń, mając dane do jego ustalenia nie oświadczy jaką kwotę uważa za właściwe odszkodowanie, powstaje w zasadzie stan opóźnienia uprawniający wierzyciela do żądania odsetek. Z chwilą natomiast wypłacenia kwoty ustalonej przez ubezpieczyciela obowiązek wypowiedzenia się odnośnie tego, czy jest ona odpowiednia powraca do wierzyciela (poszkodowanego, uprawnionego z ubezpieczenia OC). Od chwili zgłoszenia przez niego żądanie dalszych roszczeń, zakład pozostaje w opóźnieniu, o ile rzeczywiście roszczenia te będą uzasadnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., sygn. akt III CKN 315/98).

Podzielając powyższe stanowisko Sąd odwoławczy uznał, iż 30 – dniowy termin na spełnienie świadczenia uzupełniającego odszkodowania należy liczyć od chwili zgłoszenia tychże dalszych roszczeń, nie zaś, jak żądał powód od dnia pierwotnego zgłoszenia szkody, tj. od dnia 15 listopada 2012 roku. Termin na spełnienie świadczenia uzupełniającego rozpoczął bieg dopiero w dniu 30 września 2014 roku. W tej sytuacji nie przysługiwały powodowi odsetki za opóźnienie za okres od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia wniesienia pozwu, tj. do dnia 9 października 2014 roku od kwoty 4.634,54 zł objętej żądaniem pozwu. Nie można mówić bowiem o tym, iż uzupełniające roszczenie w kwocie 4.634,54 zł, które powód zgłosił w dniu 29 września 2014 roku było wymagalne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1 zasądzoną kwotę 5.973,31 zł obniżył do kwoty 4.878,92 zł oraz oddalił powództwo co do kwoty 1.094,39 zł i odsetek ustawowych od tej kwoty.

W konsekwencji zmianie uległo rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego, które powinny zostać rozliczone w oparciu o art. 100 k.p.c., tj. zasadę ich stosunkowego rozdzielania między stronami

z uwagi na to, że żądanie powoda ostatecznie zostało uwzględnione w 81,6%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2195,88 zł (opłata sądowa od pozwu – 287 zł, koszty zastępstwa procesowego- 1200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 691,88 zł). Pozwany poniósł koszty w wysokości 1908,87 zł (koszty zastępstwa procesowego - 1200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa -17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 691,88 zł). Łącznie koszty poniesione przez strony wyniosły 4.104,75 zł. a zatem z uwagi na wynik procesu powód powinien ponieść koszty w 18,4 % a pozwany w 81,6 %. Po dokonaniu kompensacji pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 1440,61 zł tytułem kosztów procesu (3349,48 zł-1908,87 zł). Dlatego też Sąd Okręgowy obniżył zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda w punkcie 3 wyroku, z tytułu zwrotu kosztów procesu, kwotę 2.195,88 zł do kwoty 1.440,61 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od powoda, jako strony przegrywającej apelację, na rzecz pozwanego kwotę 145 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (55zł -opłata sądowa od apelacji oraz 90 zł - wynagrodzenie pełnomocnika).